

Білій Церкві – 987 років!

Громадська ФУЖКА

Білоцерківська міськрайонна газета

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 73–74 (13774-13775), 13 ВЕРЕСНЯ 2019 р. Роздрібна ціна 2 грн. 75 коп.

Роман із містом

Можливо, вам видається дивним, але ризикнемо запитати: «Чи бачили ви Білу Церкву?» Хай там що ви відповісте, а ми дещо зухвало припустимо, що ні. Точніше – не всі. Власне, бачити – це ж не те саме, що дивитися, правда? Висновок такий ми зробили, познайомившись із нашим сьогоднішнім героєм, а особливо – з його фотокартинами. Його погляд на рідне місто незвичайний, свіжий, сміливий, вільний від стереотипів, яскравий і юний! Словом, це погляд художника, але не відстороненого й не зачлененого на власному «я», а ...закоханого. Між нами: в них справжній пристрасний роман – у Білої Церкви й РОМАНА НАУМОВА.

У цьому місті він прожив усе життя, але, зізнається, позашкільне дитинство загалом провів у селі в бабусі з дідусем, поруч з природою. Можливо, завдяки цьому активно фотографувати почав з пейзажів. Його фотошколою стала практика.

– На той час (2010-2012 роки) на просторах інтернету досить непросто було знайти якісні цікаві фотографії Білої Церкви. Це також зіграло свою роль, і я активно зайнявся фотозйомкою рідного міста. На жаль, чимало наших земляків вважали і вважають, що Біла Церква є непримітним провінційним містечком, в якому нема нічого цікавого, крім дендропарку. Це стало свого роду викликом. Я взяв собі за мету довести, що у нас не просто красиве місто, а одне з найкрасивіших і фотогенічніших в Україні! У 2012 році отримав першу перемогу – Гран-прі у міському фотоконкурсі «Біла Церква очима молодих». Того ж року відбулася моя перша фотовиставка, задум якої полягав у свіжому погляді на Білу Церкву, який я намагався передати людям, – розповідає Роман.

Як і всі фотографи, він захоплюється подорожами: «Люблю дорогу, люблю їхати, йти, летіти. Адже це завжди нові місця, країни, пейзажі і безмежна кількість сюжетів для фотографування».

Для Наумова сам процес фотозйомки – вже наслода, як відпочинок. Просто під настрій він бере камеру і, як каже, йде потинкіться містом, шукуючи цікавих кадрів. Це може бути світанок в «Олександрії» чи глибока ніч у центрі міста. Біlosnіжні зимові пейзажі з Замкової чи літня злива на якісь із вуличок. Під час таких творчих мандрівок з художником тралляється різні історії. Були випадки, коли люди допомагали, цікавались, а були й конфліктні ситуації. Хтось боїться незрозумілої особи з фотоапаратом, що швендяє вночі попід стінами, свариться й викликає поліцію. А хтось навпаки – проситься сфотографуватись.

З неживими об'єктами, усміхається Роман, звісно, працювати значно легше: є більше часу на пошук ракурсу, на експерименти. «Але люди – це невичерпна тематика для зйомки, – переконаний майстер. – Я переважно фотографую людей у репортажному режимі, тобто, не створюю образ і ситуацію, а ловлю момент, намагаючись передати максимально живі емоції й дії».

Повертаючи нашого співрозмовника до справ сердечних, ми таки запитали, за що він любить своє місто і що його в ньому бентежить. «Білу Церкву люблю за те, що вона дуже затишна і красива. Це, по суті, велике промислове місто, але має прекрасні природні береги, багато затишних скверів

і парків. А не подобається... Часто люди, на жаль. Біла Церква – дуже перспективне місто. Має зручне географічне розташування, історичні пам'ятки, мальовничі пейзажі, величезний туристичний потенціал, промисловий сектор. Все це могло б зробити її одним із провідних міст України. Але цьому на заваді постійно стають якісь політичні ігри, популізм (це більше камінь в город виборців, ніж політиків),

Нестандартний ракурс

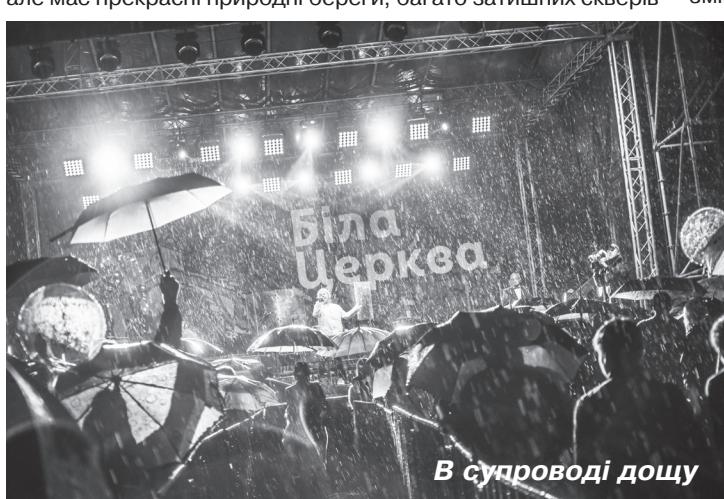
Майже як за Браницьких

інертність місцевих жителів тощо», – розмірковує Роман.

Якщо і маемо ще всі ці негаразди, то певної надії на зміні додають люди активні, небайдужі, творчі. Такі, як наш співрозмовник, який, до речі, до нинішнього Дня міста готовується не як фотограф, а як дизайнер. Як і минулоріч, він став розробником усієї поліграфічної продукції для оформлення свята: афіш, плакатів, листівок, бордів, сцені тощо. «Чи буду фотографувати цього дня? – пеперипетує Роман. – Поки не знаю, але, знаючи себе, не втримаюсь, щоб не познімати, особливо ввечері під час концерту». А ми в цьому навіть не сумніваємося!

– Напередодні свята бажаю білоцерківцям свідомості, відповідальності і розуміння. Щоб вони ставились до свого міста, як до власного дому, і тоді Біла Церква відповість взаємністю, ставши затишнішою, красивішою, стане містом, в якому хочеться жити і працювати, – вітає нас закоханий в об'єкт своєї одухотвореної творчості Роман Наумов. Між зичимо йому нових і нових відкриттів в образі любої Білої Церкви, які традиційно зачарують кожного, хто вчитиметься в майстра бачити світ.

Спонукала майстра до відвіртості
Валентина Храбуст

В супроводі дощу

ДОРОГІ ДРУЗІ!
Щиро вітаю вас з особливим
для білоцерківців святом –
ДНЕМ МІСТА!

Є відчуття, які важко передати словами, такі як любов до рідного міста, до кожного його куточка, до центру і до околиць, до багатоповерхівок і приватних будинків, доожної події, яка змінює його життя, доожної людини, яка любить його так само, як і ти, до кожного кроку і кожного року, які наближають його до майбутнього.

Наша Біла Церква, можливо, їх схожа на сотні міст безмежної України, але для нас з вами вона єдина, неповторна, унікальна і прекрасна. Ті відчуття, які вона у нас пробуджує, неможливо порівняти більше ні з чим, окрім, хіба що, з любов'ю до своєї родини, до друзів і до близьких людей.

Ми всі зичимо нашему місту процвітання та добробуту, надзвичайних досягнень і талановитих жителів, що прославлятимуть його ім'я у світі.

Ми бажаємо Білій Церкві пронести крізь майбутні тисячоліття свій неповторний дух і свою неймовірну душу.

Це важко передати словами, але можна показати справами, віддаючи свій час, свої надії, своє натхнення, свою працю, свою душу і своє серце рідному місту!

З Днем народження, Біла Церкво!

Зі святом, білоцерківці!

З повагою – Геннадій Дикий,
міський голова

**Громадський бюджет-2019:
розвочато голосування.
Не зволікай! Обери кращі проекти!**

У рамках реалізації проекту взаємодії влади та громадськості в бюджетному процесі третьї рік поспіль Біла Церква втілює в життя Громадський бюджет.

Цього року 42 ідеї було оформлено авторами в проекти та подано на розгляд фахівцям. З них 25 проектів допущено до участі у конкурсі відповідно до рішення виконавчого комітету Білоцерківської міської ради від 10.09.2019 року. З описами усіх проектів можна ознайомитися на bc-rada.gov.ua.

З 11 по 30 вересня включно цього року голосуйте за проекти Громадського бюджету!

Маєте можливість обрати три малих і три великих проекти, які вважаєте найкращими та найактуальнішими для міста.

Голосування відбувається в електронному вигляді на електронній платформі "Громадський бюджет" <https://bc-budget.e-dem.in.ua>.

Голосування в електронному вигляді можливе для власників банківських карток, які користуються інтернет-банкінгом (ПриватБанк, Ощадбанк, А-Банк), або за допомогою ідентифікації за Електронно-цифровим підписом.

Авторизація здійснюватиметься через платформу e-DEM. Також потрібна буде обов'язкова реєстрація через e-мейл. Така процедура робиться один раз. Надалі користувач може зайти за допомогою логіна/пароля.

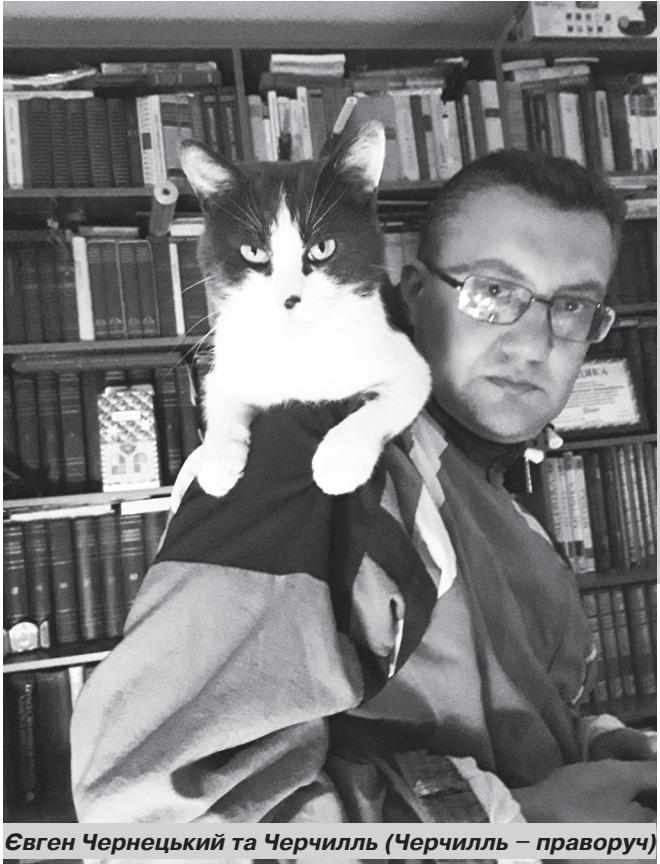
Також з'явилася можливість голосувати через термінали ПриватБанку за допомогою картки Привата або номера телефону (який прив'язаний до картки). Данна функція буде доступна в переліку сервісів на терміналах у дні голосування.

7,3 МЛН ГРН БУДЕ СПРЯМОВАНО НА РЕАЛІЗАЦІЮ ПРОЕКТІВ-ПЕРЕМОЖЦІВ ГРОМАДСЬКОГО БЮДЖЕТУ-2019 НАСТУПНОГО РОКУ.

Довідки за телефоном: (04563) 6-63-12.

Не зволікайте!

**Долучайтесь до розвитку
Білої Церкви!**

Евген Чернєцький та Черчилль (Черчилль – праворуч)

– ПАНЕ ЄВГЕНЕ, що означає для вас бути білоцерківцем? наскільки цей факт впливнув на справу, який ви присвятили своє життя?

– Я зарічанин, причому з глибоким таким зарічанським корінням. Це по мамі. А виховувала мене бабуся, поруч мешкала прабабуся, до якої я також бігав. Я виріс на їхніх розповідях про своє минуле. А в мене – це, знаєте, така класична родина отого кривавого 20 століття, жіноча, коли чоловіки – то де: когось розстріляли, когось посадили, хтось загинув... В реальності – це три покоління хінок, які виховують дітей, і поспіль всі чоловіки – мій прадід, дід, батько – вони приходили в приими в цю садибу. І, власне кажучи, я виріс на легендах Савицьких. Це дрібна місцева шляхта. Садиба, на якій досі живуть мої батьки, фіксується за моїми предками з 1805 року. Один із них того року вінчався в тутошньому костелі. Садиба належала так званим «вольно живущим» людям і межувала з церквою Покрова Пресвятої Богородиці. Сучасний майданчик МРЕВ ДАІ – це частина її подвір'я.

Так от, я на цьому виріс, як і на розповідях про певну значущість Савицьких. Це мене завжди цікавило. У нашому роду є, так би мовити, два напрямки. З одного боку були художники, з іншого – історики, колекціонери, книголюби. До речі, величезну бібліотеку (блізько 20 тисяч книжок), що вже сформувалася, почав збирати мій дід, батьки продовжили, є вже й мій внесок. Дід збирав, в основному, історичні романи, батьки додали вже якісь підписні видання, ну а в мене – наукова література, насамперед історична, але я ж закінчував філософський факультет, тому там окрема шафа філософської літератури з того часу, коли я цим більш глибоко цікавився.

Фактично так склалося, що було три великі питання, на які я хотів дати відповіді ще зі шкільних років. І всі вони стосувалися моого родоводу. Я усвідомлював: для того, щоб зрозуміти себе, мені потрібно дізнатися про моїх предків. Оскільки відповіді на ці питання давалися й даються складно, то це такий двигун, який постійно мене підштовхує вперед.

Так, мене цікавило, звідки походять Савицькі. Свого часу їх знайшов у документах столичних архівів і прослідкував десь до 1830-х років, а потім втратив – роки пішли на вперед, майже маніакальні пошуки відповіді на питання, звідки ж ті Савицькі взялися в Білій Церкві.

Наступне, що спонукає до дій, – це походження Чернєцьких. Також здійснюю дуже складні і тривалі пошуки, вже потративши на них понад 20 років. Багато вже знаю про свого прапрадіда по цій лінії, але й багато залишається непоміченого.

Третє питання – доля моого прадіда Макара Чернєцького. В родині говорили тільки про те, що 1937-го його «забрали». Досі, після численних листувань із компетентними органами, я не віднайшов його слідів. Ані в списках репресованих, ані серед реабілітованих. Звісно, я не можу заспокоїтися й припинити пошук.

Коли не маєш відповіді на якесь питання, починаєш розширяти пошуки, шукати в архівах про всіх відомих родичів. Так я натрапив на прадідового родича Никифора Івановича Блаватного, син двоюрідного брата якого, ймовірно, був серед учасників бою під Крутами. Сам же Блаватний у 1918 році, на рівні з Петлюрою, став командиром одного із загонів УНР, що брали участь у боях із військом кривавого Муравйова на підступах до Києва і в самому місті. Потім, влітку 18-го, він став вихователем гетьмана Данила Скоропадського, а восени вже вивозив дітей Скоропадських з України. Сам зрештою війшов до Аргентини, в Буенос-Айрес, де й помер 1941 року... До речі, він видав там першу україномовну книжку! Свою ж книжку про Блаватного я вже написав і також видав. І продовжує сподіватися, що таки розкрию загадку долі прадіда, дізнаюся, де все ж таки його могила – в Биківні, а може, у Буенос-Айресі чи в Сибіру...

– У СВОЇЙ ЦАРИНІ ВИ НАДЗВИЧАЙНО БАГАТО ЗРОБILI ДЛЯ БІЛОЇ ЦЕРКВІ. А ЧИ МОЖЕТЕ СКАЗАТИ, ЯКІ ПОДІЇ, ЛЮДИ, ТЕМИ, ПОВ'ЯЗАНІ З МІСТОМ, СТАЛИ ДЛЯ ВАС НАЙБІЛЬШ ПАМ'ЯТНИМИ?

– Той історичний період, який я найкраще знаю, це кінець 18-го – перша половина 19 століття. Якщо говорити про Білу Церкву – це теми, які так чи інакше пов'язані з Браницькими (в цей період вони розбудовували місто) і, разом з тим, з моєю родиною: мої ж Савицькі та інші предки були у них на

Володар таємниць

Люди, очевидно, так влаштовані: інтерес до чогось нового, невідомого в них проявляється тільки за особливих умов. Як у казках, коли герой раптом натикається на чарівні двері, які вже не може не відчинити, бо помре від невтамованої цікавості. Або в якусь різдвяну ніч, коли речі, а особливо старі запилюжені фоліанти, отримують здатність говорити, – ось момент струснути з себе вікові обивательські кайдани! Звісно, для сучасника ці варіанти надто фантастичні. Проте от саме сьогодні ми перебуваємо напередодні якраз однієї з таких особливих подій, які змушують навіть затятих пофігістів перемикатися з банальної гонитви за благами земними на розмову про те, що на хліб не намажеш, на

службі, орендували садиби тощо. Відтак дослідження про Браницьких – це також певний крок до того, щоб дізнатися щось про своїх.

Щодо найбільш пам'ятних подій моого життя, то це, мабуть, не ті, що ви собі уявляєте (усміхається). Величезний вплив на мене справив власне початок роботи в Білоцерківському краєзнавчому музеї. Розумієте, в школі за всі класи я не мав жодної поточкою оцінки з історії не п'ятирки. Проте я не знов, як це «кохання» реалізувати. Тобто, бути закоханим – це один момент, а освідчитись – це дещо інше. Але мені допомогли шкільні захоплення. Спочатку це були марки, а з 8-го класу я перейшов на нумізматику. І це виявилось доленоносним.

На початку дев'яностих музеї шукав нумізматику. Пригадую відчуття, які викликали в мене відвідини музею. Мені все видалося майже казковим! Люди, які там працювали, розмовляли про такі цікавінні й цілком незрозумілі мені теми, приміром, про археологію, вживали купу спеціальних термінів... І тут думка, що я зможу там працювати! Я знецінська зрозумів, що це шанс реалізувати те, у що я був закоханий усе життя!

Отже, переді мною поклали кілька монет першої половини 17 століття й запропонували заповнити відповідні паспорти. Я це зробив, і мі з Валерієм Вікторовичем Репрінцевим відвізли документи до столичного історичного музею. Нам сказали, що все оформлено дуже професійно й робить так надалі. Відтак Людмила Михайлівна Діденко взяла мене молодшим науковим співробітником музею. І та атмосфера!!! Це було щось виняткове. Ніяк інші мої наукові здобутки, НІЦО абсолютно не викликали таких відчуттів, які були в мене, коли я починав працювати в музеї! Щоб це переживати, мабуть, треба бути фанатиком музеєнії справи. Мене, наприклад, найменшою мірою цікавило, яка там буде зарплата, адже це був момент, який фактично відкрив переді мною всю наступну дорогу.

Потім були неймовірно цікаві пошуки і дослідження з Володимиром Івановичем Павлюченком білоцерківських підземних ходів. А з 1995-го – робота поза музеєм з архівами. Тоді ж я очолив сектор інформаційно-краєзнавчої роботи ЦБС, створений спеціально для мене Петром Івановичем Красножоном. В архівах я буквально потонув: це були дослідження родоводів, (звісно, Браницькі й підземелля також залишилися), а ще церковна історія. Так чи інакше мене цікавило все. Від колег я відрізняюся неправильним підходом (усміхається), адже нормою є те, що кожен спеціалізується на чомусь одному. Але я не зрозумію, чому, якщо мене щось зацікавило ще, маю собі відмовити в його дослідженні. Тому в моєму переліку публікацій ви знайдете що завгодно! Тому що цікаво!

А серед людей, про яких я завжди буду пам'ятати, яких згадую із відчіністю, – безумовно, Петро Іванович Красножон. У моєму професійному житті він відіграв колосальну роль. Приміром, фактично примусив мене написати кандидатську дисертацію. Я взагалі відчіній йому за багато життєвих речей, просто за те, що був поруч. Коли я почув, що він помер, плакав, як за рідною людиною...

Крім нього, це також Володимир Панасович Іванців. В мою українську мову великий внесок – його. З кінця 90-х він редактував усі мої майбутні публікації. Володимир Панасович був складною людиною, але саме ця складність здатна допомагати розумінні людині. Коли під час досить жорсткої дискусії починаєш шукати аргументи, щоб переконати опонента, ти ростеш. В Іванціва була унікальна, мужня власність – навіть після нищівної критики він дивився в очі того, на кого спрямував ту свою критику. Його внесок в мене – істотний. Взяти хоча б його постійну пораду якомога частіше відриватися від комп'ютера й гуляти на свіжому повітрі, бо, «Женю, нам потрібно, щоб ви довго прожили й побільше написали».

відкриття, що часом старі запилюжені фоліанти можуть говорити. За якийсь день наша Біла Церква відзначатиме свою 987-му річницю. Дату, що так чи інакше змушує відчувати подих історії, а відтак – цікавість до таємничого минулого землі, якою ми маємо змогу і честь ходити нині.

Отож невипадково сьогодні ми вирішили запросити до розмови білоцерківця, який щодня (!) спілкується з пані Історією, а тому цілком може називатися володарем таємниць. І переконані, що в цьому інтерв'ю ви відкриєте для себе не просто щось цікаве й цінне з минувшини рідного краю, а людину, яка, власне, сама є його цінністю. Знайомтеся – Евген ЧЕРНЕЦЬКИЙ.

– НАД ЧИМ ВИ ПРАЦЮЄТЕ ЗАРАЗ?

– На завершальному етапі книжка, що вийде у співавторстві з кандидатом технічних наук Олександром Івановим. Свого часу він пережив схожі з моїми моменти. Він виріс певною мірою на нашій міфології (тоді ми вели розкопки в «Олександрії»), на розповідях про парк, його підземелля. Вже на момент нашого знайомства, людина доросла, освічена, з перспективною роботою, він вирішив реалізувати власні дитячі мрії (що раз переконуюсь – якщо в дитинстві є велика мрія, вона обов'язково потім впливає на життя). Йому захотілося реконструювати «Олександрію» часів Олександри Василівни Браницької в 3D-форматі! В кінцевому варіанті ви просто одягнете спеціальні окуляри й підете нашим улюбленним парком, яким він був понад сто років тому!

На якомуся етапі Олександр потребував додаткової інформації, яку не могли надати доступні джерела, і він звернувся до мене. А я завжди готовий поділитися. В результаті колosalної заведеності Сашка своєю ідеєю та моїх даних про будівлі, що колись існували в парку, народилася книжка про Четвертий павільйон палацового комплексу «Олександрії». Вона двомовна, залишилось перекласти останній розділ польською. Це велике, повнокольорове видання, унікальне стовідсоково переданою реальністю минулого, якого нині вже нема. Тут буде згадано про тих, хто був у павільйоні, хто в ньому жив... Надзвичайно цікаво! За задумом, книжка відкриває серію видань про кожну будівлю парку.

Як на мене, саме ця книжка має величезне значення для Білої Церкви. Усе, що я будь-коли написав, було про минуле. А ця реконструює те, що було колись. Відтак люди, які її прочитають, захочуть, щоб цю палацову споруду відновили. В тому немає жодного сумніву! Отже, ця книжка спрямована на майбутнє. Я дуже чекаю на неї.

– ЄВГЕНЕ АНАТОЛІЙОВИЧУ, А ШО В БІЛОЦЕРКІВСЬКОМУ СЬОГОДЕННІ ВАС ЗАСМУЧУЄ, РОЗЧАРОВУЄ?

– Мабуть, років десять тому я почав більше розуміти людей старшого віку. Коли я став помічати, як зникає МОЯ Біла Церква, а вона ж у кожного своя. І один з важких моментів – що я не можу тому ніяк зарадити. Прикро, що навіть ті пам'ятки, які нібито охороняються державою, жодним чином не уbezпеченні.

Я бачу, який вихід знайшла Польща, Чехія, всі інші країни, де є серйозне державне фінансування, велики грантові програми на підтримку пам'яток архітектури, чого в нас немає. Там давно зрозуміли, що гроши від туризму не приходять самі. Спочатку потрібно вкладати свої, аби зберегти цікаві для туристів об'єкти. Я бояуся, що старовинна Біла Церква, яка ще залишилася, може й не дочекатися такого розуміння у нас. Вона зникає просто в нас на очах.

Але найгірше те, що немає жодного усвідомлення, що треба зберегати дуже цінні речі, навіть якщо офіційно вони називаються малоцінною історичною забудовою. Так, на Торговій площі залишився малесенький куточек зі старими приміщеннями, а на Леся Курбаса – взагалі таке одне. Недобита до

кінця поки вулиця Хмельницького і якісні фрагменти історії маємо на Театральній. Ще є шанс зберегти ті залишки. Але для того міська рада має ухвалити відповідне, достатньо важке, рішення... Це не просто МОЯ Біла Церква гине, взагалі гинуть залишки старого міста.

Ще одним досить болісним є відчуття порожнечі навколо. В тому сенсі, що цікавість до краєзнавчих досліджень дуже низька. Часом прикро чути деякі речі навіть від тих, хто нібіто ж проявляє інтерес, скажімо, від екскурсоводів. Я завжди кажу: якщо ви не горите і у вас на столі не лежать постійно відповідні книжки, перечитані, потерті, розтріпані, ви не зможете гарно провести екскурсію. Відтак виникає відчуття, що марно пишу свої книжки, про Б

*Від усього серця вітаю шановану,
прекрасну людину
БОРИСА ТАРАСОВИЧА БОНДАРЕНКА
з його 85-річним ювілеєм!*

Завдяки Божому дару зцілювати, рятувати людей, творити для них добро, завжди приходити на допомогу, завдяки гідності, чесності, порядності, доброчесності та чуйності Ви заслужили велику пошану й подяку серед усіх, хто Вас знає.

Здоров'я зичу Вам і Вашій родині на многій-многій літі!

Хай роки не спадають
листом,
Хай квітують і плодоносять!
Як сади навесні – щедрим
цвітом,
І врожаєм рясним – під осінь!

Хай приносять у дім – достаток,
В душу – радість, для серця –
спокій!
Дай же Бог на землі ще багато
Світлих днів і щастливих років!

З повагою – Раїса Іванівна

Фракція «Батьківщина» виконує свої обіцянки уже з перших днів роботи в Парламенті – зареєструвала 10 першочергових законопроектів

Головний пріоритет «Батьківщини» – це інтереси людей, команда Юлії Тимошенко буде цілеспрямовано їх захищати. Тому фракція запропонувала Парламенту першочергові законопроекти і наполягає на негайному розгляді їх у Верховній Раді. Ці законодавчі ініціативи безпосередньо впливатимуть на дохідну і видаткову частину Державного бюджету та стосуватимуться благополуччя українців.

В пріоритеті законопроекти, які регулюють оподаткування офшорних юрисдикцій – №1181 (про податковий суверенітет України та офшорні компанії) та №1179 (про внесення змін до Податкового кодексу України у зв'язку з ухваленням Закону України «Про податковий суверенітет України та офшорні компанії»). Фракція «Батьківщина» вносилася ці законопроекти протягом останніх 5 років, але їх не включали до порядку денного. Вони безпосередньо впливатимуть на дохідну частину, саме тому їм необхідно надати перевагу.

«Вони [законопроекти №1181 та №1179] чітко встановлюють порядок оподаткування для офшорних юрисдикцій. Подібні норми існували в Україні, коли було запроваджено закон про трансферне ціноутворення, що дозволяє наповнювати бюджет майже на третину додатковими коштами, які ми отримували від офшорних юрисдикцій», – заявив Сергій Соболєв, заступник голови фракції «Батьківщина».

На думку члена депутатської фракції «Батьківщина» Костянтина Бондарєва, Парламент має в найближчі тижні розглянути інші законопроекти. А саме: щодо спряму-

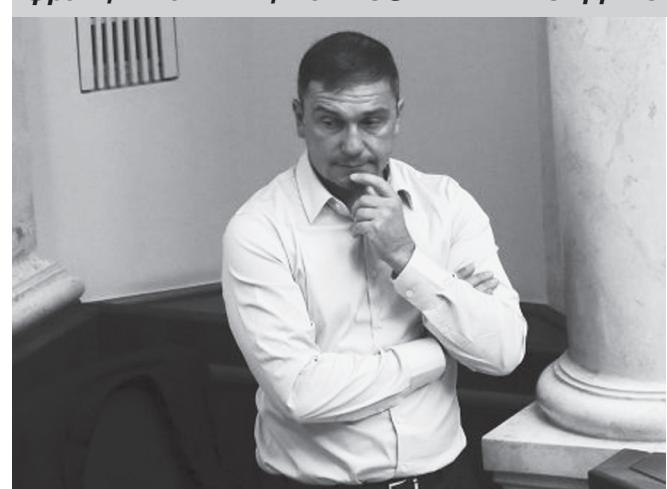
вання природного газу вітчизняного виробництва на потреби населення (№1177), підвищення розміру мінімальної пенсії за віком до розміру фактичного прожиткового мінімуму (№1172), про прожитковий мінімум (№1175), питання фінансування багатодітних родин та допомоги при народженні дитини (№1173).

«Цих законопроектів насамперед потребують люди. Нинішні ціни на комунальні послуги майже непідйомні для більшості українців. Спрямування газу українського видобутку на потреби населення та бюджетної сфери має зменшити вартість гарячої води та опалення вдвічі! Тому я вважаю, що новий Парламент мусить невідкладно розглянути законопроект, який позбавить людей від комунального рабства», – зауважив Костянтин Бондарев.

Нагадаємо, фракція «Батьківщина» висловила готовність підтримати нову Верховну Раду та Президента. Втім, наголошує, що готовність до співпраці й підтримки нової влади не означає, що «Батьківщина» не буде викривати спроби нових чиновників чи депутатів проштовхнути лобістські рішення, які містять корупційні ризики.

Фракція «Батьківщина» підтримала зняття депутатської недоторканності

«Ми підтримали голосування за зміни до Конституції в частині зняття недоторканності. Це рішення є насправді історичним», – зазначив член фракції «Батьківщина» КОСТАНТИН БОНДАРЕВ.

Втім, народний зауважив, що інші законопроекти, які стосуються внесення змін до Конституції України, не були надані депутатам на ознайомлення. Зокрема, це стосується законопроектів 1017 та 1027/П (про зменшення складу Верховної Ради та «звільнення» народних депутатів за прогули і кнопкодавство). Народний обранець

зазначив, що Парламент голосував не за самі законопроекти, а за їх внесення до порядку денного. Тобто депутати фактично «всліпу» погодилися направити ці законопроекти на розгляд до Конституційного Суду, пояснив Костянтин Бондарев. На його думку, такі алгоритми дій нової Верховної Ради вкрай неефективні. Адже Конститу-

ційний Суд, який має схвалювати законність внесення таких змін, може оскаржити їх або ж взагалі скасувати.

«Я достатньо критично ставлюсь до того, що ми ухвалили з початку роботи Парламенту. Ми голосували за те, що не читали. Однак ми [фракція «Батьківщина»] все одно погодились. Чи підтримувати ці рішення надалі, достаточно ми вирішимо на першому читанні, коли детально ознайомимося із законопроектами», – заявив народний депутат у своєму відеоблозі «Щоденники Бондарєва».

Зазначимо, що фракція «Батьківщина» наполягає на дотриманні депутатами літери закону та регламенту. І не підтримає жодних рішень, які будуть ухвалюватися з порушеннями законодавства.

Р.Г. Braslavskyi,
в. о. голови Білоцерківської міської організації політичної партії «ВО «Батьківщина»

ВІТАЮ З ДНЕМ ФАРМАЦЕВТА!

Наближається професійне свято – День фармацевтичного працівника, яке в цьому році збігається з 20-річчям встановлення його Указом Президента України у вересні 1999 року як державного свята.

Фармацевт – це особлива професія, в багатьох країнах світу вона вважається найбільш шанованою, гуманною, престижною і почесною. Аптека, насамперед, заклад охорони здоров'я.

Аптечні працівники Київщини за часів незалежності України пройшли нелегкий шлях змін, трансформацій, реформ, пошуків професійних рішень і наближення до європейських і міжнародних стандартів.

Незмінними супутниками нинішнього аптечного фахівця стають досягнення науки і техніки, медичних і фармацевтичних технологій, комп'ютеризація, інтернет, електронні рецепти і т. п.

Напередодні професійного свята бажаю всім аптечним працівникам міцного здоров'я, здійснення всіх планів, задумів і мрій, професійних успіхів на благо населення Київщини.

**Л.Г. Горюнова, голова правління ГО «Київська обласна асоціація аптечних працівників»,
заслужений працівник фармації України**

МІСТО МАЄ КВІТНУТИ

З третього по шосте вересня тривав традиційно присвячений Дню міста конкурс на кращу клумбу, створену підприємствами, організаціями, установами на своїх прилеглих територіях.

Ми раді оголосити список тих, хто зробив це найкраще. Отже, переможцями у I категорії, «Підприємства, установи, організації», стали: КУ БМР «Територіальний центр надання соціальних послуг», Відділення Першого Українського Міжнародного банку в м. Біла Церква.

У II категорії, «Загальноосвітні школи та гімназії», перемогу здобули: БНВО «Перша Білоцерківська гімназія-школа I ступеня», Білоцерківська гімназія № 2, Білоцерківська спеціалізована природничо-математична школа I-III ступенів №16 ім. М. Кириленка.

В III категорії, «Інститути, технікуми, професійні училища, позашкільні заклади», переможцями стали: КЗ КОР «Київський обласний ліцей-інтернат фізичної культури і спорту», Технолого-економічний коледж БНАУ, Білоцерківський коледж сервісу та дизайну.

У IV категорії, «Заклади охорони здоров'я», кращим став санаторій «Дібрівсь».

У V категорії, «Заклади торгівлі та побутового обслуговування», перемогу вибороли: ресторан «Світла-на», кафетерій «Meri», кав'ярня «Кавовий вагончик».

В VI категорії, «Житлово-експлуатаційні контори, об'єднання співвласників багатоквартирних будинків та фізичні особи», перемогли: ОСББ «Павличенко, 206», ОСББ «Академічний-3», Гуторка Валентина Вікторівна (вул. Некрасова, 99), Рибіна Ксенія Миколаївна (вул. Гайок, 403).

З офіційних джерел

14 вересня 2019 ДЕНЬ МІСТА

ПРОГРАМА ЗАХОДІВ

10:00 Покладання квітів до пам'ятника Ярославу Мудрому
10:30 Урочисте відкриття свята на головній сцені

11:00 Міська Святкова Дефіляда

⊕ Площа біля БРУМу

- Виставка ретро-автомобілів
- Виставка архітектурних проектів «Місто майбутнього»
- Виставка-презентація підприємств, організацій, установ Білої Церкви
- Фотовиставка «Біла Церква історична»
- Біла Церква спортивна

⊕ Площа ім. Т. Шевченка

- Квартал дитинства: презентація позашкільних закладів, дитяча концертна програма, ігри, конкурси, флемшоб, майстер-класи і багато цікавого

⊕ Галевина біля театру ім. П.Саксаганського

- Лицарський турнір

⊕ Парк ім. Т.Шевченка

- Фестиваль національних культур

⊕ вул. Лесі Курбаса

- Фестиваль солодощів

⊕ Парк «Олександрія»

- Концерт оркестру театру ім. П.Саксаганського

⊕ Головна сцена

- Гурт "ROCK YOU"

Хедлайнер свята
JAMALA

987
років

**Біла
Церква**

У виставковій залі Білоцерківського краєзнавчого музею відкрилася перша персональна виставка творчих робіт з таємникою назвою «Zentangling» молодої художниці з Узина Анастасії КУЗЬМЕНКО.

«Я хочу, щоб мої роботи надихали!»

В експозиції представлені роботи, виконані в поєднанні цікавих технік – дудлінг і зентангл. Перший, назва якого походить від англійського слова *doodle* (незвідомі каракули), підходить для всіх – від дітей до дорослих, які ніколи не займалися малюванням, і є хорошим способом розслабитися, отримати задоволення, проявити свої творчі здібності. А стиль зентангл, крім цього, ще й дозволяє досягти художньої медитації. Він вимагає від художника певної концентрації.

Як розповіла нам Анастасія перед відкриттям експозиції, вона довго шукала себе в образотворчості, аж поки її на очі не потрапив американський журнал, де вона познайомилася з новими для себе техніками, які привели до душі. У двадцятьшестирічної художниці це була перша персональна виставка, але малює вона з дитинства. Навчалася в районній дитячій школі мистецтв, Білоцерківському гуманітарно-педагогічному коледжі, де отримала фах учительки образотворчого мистецтва, та Уманському державному педагогічному університеті ім. Павла Тичини, в якому

Валентина Храбуст

В другому учасники художньої самодіяльності Білоцерківського центру польської освіти і культури (голова Наталія Цукан) взяли участь у фестивалі «Таврійська родина» в Генічеську, де представляли поляків Київської області.

На гала-концерті гурт «Стокротка» виконав пісню «Шва джевечка» на польській мові, а керівник гурту Вікторія Невідомська заспівала українською. Це було грандіозне світове інтернаціональне свято, пронизане

люблів'ю до рідної України.

Крім того, кожна громада презентувала свої національні страви. Відтак наша Раїса Сегеда приглашала присутніх польським бігусом (тушкованою капустою з м'ясом).

Генічеському краєзнавчому музею він згадку ми подарували величезну вазу, яку власноруч виготовила Неля Ляхор, оздобивши її гербами Польщі та України.

Ядвіга Зайнчковська-Козішкуорт

Із редакційної пошти

Все на землі залежить від людини!

Шановна редакціє! Хочу поділитися з Вами власними думками після прочитання в «Громадській думці» публікації «На порозі катастрофи» (в якій ідеться про ймовірну розробку Тарасівського родовища, що, за оцінками експертів, загрожує здоров'ю людей та навколошньому середовищу – ред.).

Так! Коли в країні вбивають людину за те, що вона хоче провести чесне розслідування скісного злочину, прагне, аби на його батьківщині не знищували живу природу, і вбивці залишаються непокараними, – це **катастрофа!** Коли гине дитина, а стрілок прикривається слідчими органами – **це катастрофа!** Коли життя забирає вугільна порода, а шахтареві після його смерті купують квартиру – **це також катастрофа**, бо людину за життя потрібно берегти, а після відходу у вічність – пам'ятати.

Коли в державі, де шос-

тий рік іде війна, чиновники дозволяють собі розкішний відпочинок – **це катастрофа!** Як і те, що особа при посаді стає холоднокровною.

Коли на твою країну спрямовані всі можливі види озброєння, а ворога, сусіда, зупинити нема чим, бо безвідповідальні високопосадовці розікрайли, розпродали, розпустили армію, – **це катастрофа!** Так само, як і коли тих «державників» знову обирають на відповідальну посаду. Вважаю **катастрофою**, що в ситуації, коли горять склади боеприпасів у час війни, нагороджують недостойних людей при погонах.

Коли в країні, інституції якої поглинула корупція, не поважають журналістику – **це катастрофа!** Наділені владою мають наводити лад, а не підтримувати брехню.

А щодо природних ресурсів, цього величезного багатства нашої багатостражданальної України, то людині потрібно навчитися

Наталія Волох,
с. Озерна

У білій стужі сонце України

Вісімнадцятого вересня виповнилося 90 років талановитій художниці, українці за всією своєю суттю, Аллі Горській. Але похмурого листопадового дня 1970-го її, сорокалітню, знайшли мертвю в погребі на свекровому обійсті у Василькові. Пізнавання тіла не проводилося. На питання чоловіка, чи довго дружина мучилася, офіцер відповів: «Вона вбита професіоналом, одним ударом!»

«Органи» списали трагедію на свекра Івана Зарецького, батька її Віктора. Тому було 69 років, він переніс інфаркт, мав стенокардію, ходив повільно і з ціпчиком. Свекра також знайшли загиблим: голову йому відрізано колесами поїзда, «самогубство». Чоловік Аллі Горської рішуче все спростовував, але після перебування в КПЗ побоявся за долю сина і підписав усі документи...

Харизматична лідерка, скарбник правозахисників (крім власних коштів, отримувала допомогу зі США, Канади), інтелігентка не в першому поколінні, самодостатня особистість без жодного комплексу меншоварствості, без генів страху, посіяніх Голодомором і розстрілами, Алла Горська побачила світ у Ялті, де батько тоді працював директором кіностудії. Дитинство її пройшло в Москві, Ленінграді, потім були війна, блокада. Старший її брат Арсен (від першого шлюбу матері) загинув на фронти, захищаючи місто на Неві. В Україну вона вперше потрапила 1944 року, коли батько (як номенклатура ЦК) отримав посаду директора Київської кіностудії. Вони оселилися у прекрасній квартирі на вулиці Терещенківській. Сім'я жила заможно, в домі часто були великі таланти й високі сановники. Дівчинка мала безхмарне життя: Алла закінчила школу із золотою медаллю, вступила до Київського художнього інституту. Роботи Горської успішно виставлялися на республіканських художніх виставках. Закохалася в однокашника Віктора Зарецького – близького майстра пензля – і вийшла заміж, хоч матері зять був не до душі.

А як тоді змінився світ! Скресла крига заповідника імені товариша Берії... Як трава крізь асфальт, пробивалася культура замученого відродження. Клуб творчої молоді в Києві, який очолив Віктор Зарецький, знаменита тринадцята кімната у Жовтневому палаці. Тут з подачі Аллі Горської дисиденти заговорили українською. Сама ж вона, хоч мала вже 30 років, почала брати уроки мови у Надійки Світличної, запоєм читала літературу з історії України. Якось гурт молодих українців був у Біківнянському лісі на прогулці. Обабіч хлопчаки грали у футбол, і м'яч поївів під ноги Василіві Симоненку. Підняв поет предмет гри – заціпив: у руках був прострілений дитячий череп. І вирвалося:

На цвінтари розстріляних ілюзій

Уже немає місця для могил...

Тоді ж дисиденти вирішили узнати правило про злочини Біківні, Лук'янівського цвінтари. Вони домоглися створення урядової комісії з розслідування, до її складу увійшли Алла Горська, Василь Симоненко, Леся Танюк. Їм удалося довести, що злочин скроєні працівниками НКВС, але розправа з правдошукачами не забарилася. Леся Танюк виїхав до Москви й перебував у внутрішній еміграції не один десяток літ. Василя Симоненка професійне побиття довело до саркофага та страшної смерті: Алла несла за труною Василя Симоненка оповитий китайкою жмут калини, а на його портреті Алліні роботи – бризки калини, як авторський підпис...

“А ми тую червону калину та й підйимемо...” Віктор Зарецький. Портрет дружини, Аллі Горської. 1989 р.

Вона позбулася роботи у столиці. Її попереджали, залякували, двічі виключали з лав Спілки художників України. Все волало: «Одумайся! Hi! Вона гордо неслася свою золотаву голову на плаху.

У Києві її роботи не давали, то вона працювала у Донецьку, Маріуполі. Горська створила наймогутніше полотна нашого часу: «Дерево життя» й «Земля». Працювала у Львові, Одесі, створюючи декорації до спектаклів. У 1964 році разом із Опанасом Заливахом та Людмилою Семикиною вони підготували вітраж у Київському університеті «Тарас-Прометей» до 150-ліття Шевченка. Та саме під час святкування «буржуазно-націоналістичної» роботу було знищено. Шквал арештів викликав ряди друзів у 1965-му. Вона кинула виклик тому середовищу, з якого сама походила. Все це не могло бути безкарним, і вона стала мішенню № 1 серед шістдесятників.

27 листопада 1970 року в Горських у гостях був Данило Шумук. Алла сказала, що на світанку поїде у Васильків до свекра за старовинною зінгерівською швейною машинкою, і рано пішла спати. Більше її життя не бачили.

Онука Івана Франка, Зіновія Франко, виклопотала дозвіл на поховання Аллі Горської на Байковому цвінтари, але його анулювали, а день похорону, нібито в інтересах слідства, перенесли з 4 на 7 грудня – і Аллу ховали у понеділок на новоствореному цвінтари за містом, на Берківцях... У день похорону Василь Стус всю панаходу простояв на колінах, а потім над розкритою пашею її могили зачитав рядки свого вірша «Ярій, душа», присвяченого Аллі:

Ярій, душа. Ярій, а не ридай.
У білій стужі сонце України –

А ти шукаєй червону тінь калини,
На чорних водах тінь її шукаєй.

За матеріалами інтернет-видань підготував **Микола Отіченко**

Моя Біла Церква СЛОВА І МУЗИКА А. КУЛЬЧИЦЬКОГО

В задумі стоять явори над рікою,
де росяна пахне трава,
Моя Біла Церква, я завжди з тобою,
Ти в серці моєму жива.

Приспів:
Шепчу каштани
Із вітром пісні,
Спить місто кохане
У тишні.

Вже ніч розсипає зіркове намисто,
І пісня лунає в гаю,
Тобі, Біла Церква, заквітчане місто,
Я серце своє віддаю.

Приспів.

Над Россю пливуть парусами тумани,
З-за обрію сонце встає...

Ніколи краса чарівна не зів'яне,
Омріяне місто мое.

Приспів.

Фото Романа Наумова